

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 63, Iunie 2011

63. Ausgabe, Juli 2011

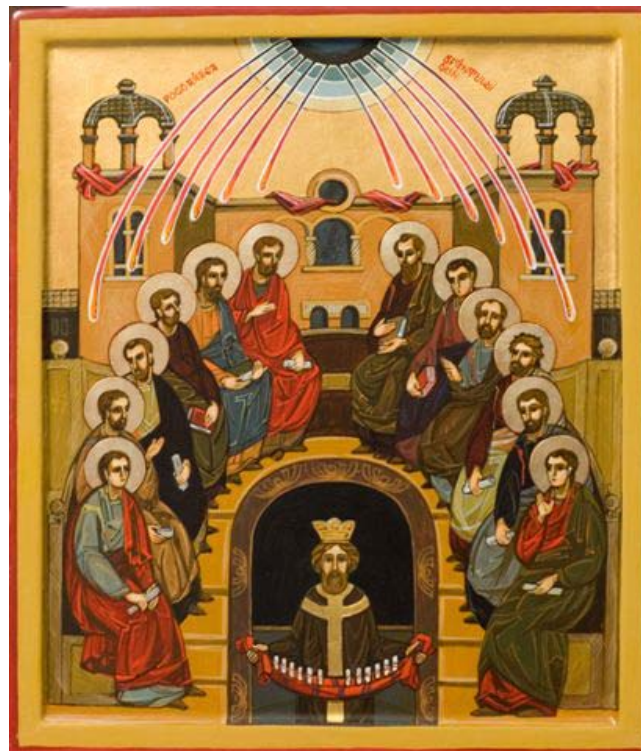
DUHUL SFÂNT ȘI VIAȚA NOASTRĂ

Pr. Dr. Nicolae DURA

Biserica întemeiată ontologic prin jertfa și învierea Mântuitorului Hristos – ca organism dumnezeiesc uman – a intrat în istorie ca o comuniune și comunitate sacramentală a oamenilor cu Dumnezeu, la pogorârea Duhului Sfânt peste Apostoli în Ierusalim. De existența văzută a Bisericii este legată și lucrarea Duhului Sfânt prin Sfintele Taine săvârșite, chiar din ziua Cincizecimii când, primind Evanghelia, s-au adăugat apostolilor, prin botez, ca la trei mii de suflete (F.Ap. 2,1-4,38,41). Acești primi fii și fiice ale Bisericii stăruiau în învățătura apostolilor, în frângerea pâinii, în comuniune și în rugăciune (F.Ap. 2,42). De atunci, toți cei născuți nu doar trupește din părinți, ci și născuți din Duh și intrați în Biserică prin Botez sunt chemați să meargă pe aceeași cale: comuniune, rugăciune și cuminecare cu Sfânta Euharistie.

Toți cei care merg pe această cale sunt nu doar făpturi biologice, ci devin ființe eclesiale, căci ei sunt născuți prin Duh și viețuiesc întru Duh. Duhul Sfânt transformă indivizii în persoane, oamenii în copii ai lui

Dumnezeu. Prin evenimentul Cincizecimii, cincizeci de zile după învierea Mântuitorului, s-a descoperit în Sfinții Apostoli prezența, cunoștința și mărturisirea Domnului Hristos în Duhul Sfânt. Până atunci Hristos-

Pogorarea Sfântului Duh, Iconostas, pictura Ioan BULIGA:

Foto: A. NITU

Domnul a fost cu Apostolii, lângă ei, îl ascultau, îl vedeau savârșind minuni, și arătau totuși momente de îndoială și frică; când nu îl recunoșteau ca Fiul al lui Dumnezeu, când se îndoiau, chiar până la a se lepăda: „Nu-L cunosc pe Omul Acesta!” (Mat 26,72). Și când Domnul nu mai era prezent fizic, alături de Apostoli, când S-a înălțat de-a dreapta Tatălui în ceruri, atunci Apostolii L-au mărturisit fără frică și cu curaj supraomenesc ca Domn și Mântuitor. Aici numai pogorârea și ajutorul Sfântului Duh ne sprijină să putem înțelege. Până la Înălțarea la cer, Domnul era trupește, lângă și cu Sfinții Apostoli. Acum însă, când Duhul Sfânt s-a revărsat asupra lor, Domnul nu mai era doar

lângă ei, ci în ei, înăuntru, întru duhul lor. În loc de suflet omul duhovnicesc îl are pe Duhul Sfânt întru el și în Duhul, pe Hristos. Sfântul Duh a luminat și a făcut duhul Apostolilor vase vii al înțelegerii, înțelepciunii, credinței, cunoștinței lui Hristos. Numai așa putem înțelege cum ei au putut învăța și pe alții, au putut comunica propria lor

experiență, îndemnând și pe alții: „*Pe Domnul, pe Hristos să-L sfințiți în inimile voastre*” (I Petru 3,15). Iisus Cel răstignit și înviat a devenit sensul și viața vieții lor. Cum a mărturisit și marele Apostol Sfântul Pavel: „*Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește întru mine*” (Gal. 2,20).

Lucrarea Duhului lui Dumnezeu s-a manifestat de la început în creație, prin revelația proorocilor, în mântuirea, în sfințirea oamenilor și în păstrarea lumii întru ființă (Ps 103,31). Duhul Sfânt este „*Izvorul cel pururea izvorător de viață și de lumină... Care omoară păcatul din mădularele noastre cele pământești*” (Sf. Vasile cel Mare, Rugăciunea de la Vecernia Rusaliilor). Sfântul Duh ne-a fost descoperit ca: „*Domn și de-viață-făcător... Care împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit*”. Așa-L mărturisim, credem și ne rugăm noi în Biserica Ortodoxă la Sfânta Liturghie, la Botez și în rugăciunile noastre zilnice. Așa cum sufletul este pentru trup sau soarele pentru lumea materială astfel este și lucrarea și importanța Sfântului Duh în viața Bisericii și a fiilor ei.

Prin Sfintele Taine se împărtășește – în dar – credincioșilor harul Duhului Sfânt, această putere sau energie necreată care se revarsă asupra noastră întărind-ne pe calea mântuirii. În mod special prin Sfânta Taină a Mirungerii se împărtășește harul divin pentru creșterea și împlinirea duhovnicească a omului. Creștinul primește prin și în această taină „*pecetea darului Duhului Sfânt*”. Despre această pecete îndeamnă dumnezeiescul Apostol Pavel: „*Să nu întristați Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu, întru Care ați fost pecetluit pentru ziua răscumpărării*” (Ef. 4,30). Harul dumnezeiesc, în împreună-lucrarea sa cu omul, restaurează și reînnoiește chipul lui Dumnezeu în om și susține la realizarea asemănării acestuia cu Dumnezeu, unindu-l tot mai strâns cu Hristos. Din lucrarea harului, cu participarea omului prin credință și fapte bune rodesc darurile Duhului Sfânt în viața credinciosului: „*dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția*” (Gal. 5,22-23). Prin deschiderea omului la lucrarea Duhului Sfânt, creștinul trăiește în prezența și lucrarea sfințitoare a Duhului Sfânt. Sfântul Serafim de Sarov definea scopul vieții omenești prin dobândirea Duhului Sfânt, trăirea în Duhul, înseamnă și viețuire întru Duhul Sfânt (Gal. 5,25). Condiția autentică și reală a creștinului e dată în și prin cea de-a doua naștere a lui: nașterea din Duh. „*Ce este născut din trup, trup este, și ce este născut din Duh, duh este*” (In 3,5-6). Sfinții lui Dumnezeu au trăit și au experiat în viața și lucrarea lor prezența binefăcătoare și sfințitoare a harului dumnezeiesc. Tocmai datorită acestei legături profunde între lucrarea harului divin și simbioza participării umane, Biserica a rânduit pomenirea tuturor Sfinților, știuți și neștiuți, în prima Duminică de după Rusalii.

Evenimentul Pogorării Duhului Sfânt reprezintă pentru noi nu doar un eveniment al trecutului, al amintirii sau comemorării, ci Rusaliile trebuie să fie un eveniment al continuității și al prezenței în viața Bisericii și a creștinului ortodox. Cum ar mai putea sta un botezat departe de Sfânta Liturghie duminicală, dacă ar conștientiza că la ora nouă s-a revărsat Duhul Sfânt peste

Apostoli, în zi de Duminică? Același Duh Sfânt ne dă nouă putere, sens, bucurie și mântuire în viață. Pentru aceasta și începem dumnezeiasca Liturghie rostind de trei ori rugăciunea Împărate ceresc, invocând stăruitor pe Duhul Sfânt: „*vino și Te sălășluiește întru noi*”. În rugăciunea de invocare a Duhului Sfânt de la epicleză, din centrul dumnezeieștii Liturghii, preotul se roagă către Hristos Mântuitorul și Domnul nostru: Duhul trimis Apostolilor în Ierusalim „*nu-L lua de la noi, ci ni-L înnoiește nouă, celor ce ne rugăm Ție*” și mai stăruitor „*Trimite Duhul Tău cel Sfânt peste noi (cler și credincioși) și peste aceste Daruri, ce sunt puse înainte*” (pâine și vin). Tot în cadrul Sfintei Liturghii primim binecuvântarea treimică: „*Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi, cu toți*” (II Cor. 13, 13). Harul dumnezeiesc este lucrarea celor trei Persoane ale Sfintei Treimi ce ni se revarsă nouă de la și prin Duhul cel Sfânt. „*Căci în har sunteți mântuiți, prin credință, și aceasta nu este de la voi: este darul lui Dumnezeu*” (Ef. 2,5-8). Harul divin este mijlocul prin care Dumnezeu coboară la om pentru ca omul să se ridice la Dumnezeu. Harul este comuniunea omului cu Dumnezeu în Hristos-Domnul, pentru a deveni astfel „*părtaș dumnezeieștii firi*” (II Petru 1,4), adică să ajungem la desăvârșirea sau îndumnezeirea noastră. „*Unde este Duhul Domnului acolo este libertatea*” (II Cor. 3,17) pentru că Sfântul Duh săvârșește, în omul care acceptă împreună-lucrarea cu Dumnezeu, o lucrare permanentă de curățire și desăvârșire, făcând să dispară patimile ce țin în robie trup și suflet, dăruindu-i omului libertatea de a nu păcătuși și bucuria viețuirii în Duh.

Adeseori omul modern, numit post-modern, secularizat sau post-creștin, se împrăstie în lumea păcatului care vine asupra lui ca un tăvălug. Se vorbește mult în vremea aceasta despre criza amplă a lumii de azi. Criza este o consecință a lipsei de duh și sens a vieții care definește existența omului îndepărtat de Dumnezeu, este o urmare a „*tristeții*”, a „*răcelii spirituale*”, a „*fricii*”, a stării de deznădejde care cuprinde suflete slăbite. Omul întorcându-se la Dumnezeu primește darul Duhului Sfânt (F.Ap. 2,38). Creștinul este chemat să fie un hristofor, purtător și trăitor în har, este un om însuflețit și entuziasmat, căci trăiește în Duh. Toți oamenii se cuvinesc să viețuim și să creștem ca făpturi zidite după chipul divin cu șansa de a ajunge la asemănarea cu Dumnezeu prin har, credință și fapte bune.

Duhul cel Sfânt ca Persoană a Sfintei Treimi „*este Dumnezeu... prin ființa Lui umple toate, ține toate, umple lumea cu ființa Lui și este necuprins de lume din pricina puterii Lui... El este putere sfințitoare, purcede în chip nedespărțit din Tatăl și se odihnește în Fiul, deoființă cu Tatăl și cu Fiul*” (Sf. Ioan Damaschin). Duhul Sfânt este puterea care susține și întărește în noi, prin rugăciunea Bisericii, trăirea în perspectiva învierii, călătoria pe cărarea împărăției lui Dumnezeu. „*Duhul vine în ajutor slăbiciunii noastre, căci noi nu știm să ne rugăm cum trebuie, ci Însuși Duhul Se roagă pentru noi cu suspine negrăite*” (Rom. 8,26). Rugăciunea Împărate ceresc este

cea dintâi rugăciune pe care o rostim și este potrivit să se rostească de mai multe ori pe zi. De asemenea, ne rugăm împreună cu psalmistul și prorocul David: „*Dumnezeule duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele... Duhul Tău cel Sfânt nu-l lua de la mine... și cu duh stăpânitor mă întărește*“. (Ps. 50, 11-13). Lucrarea și puterea harului divin este o realitate profundă și absolut necesară existenței noastre creștine, ea definește identitatea și permanenta noastră înnoire duhovnicească. Așa cum pruncul Iisus „*sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul la Dumnezeu și la oameni*“ (Lc. 2,52) suntem chemați și noi la o sporire și o creștere permanentă pe calea viețuirii „*în Hristos*” prin puterea și ajutorul Duhului Sfânt.

SECTELE – RĂNI ÎN TRUPUL LUI HRISTOS

Pr. Drd. Emanuel NUȚU

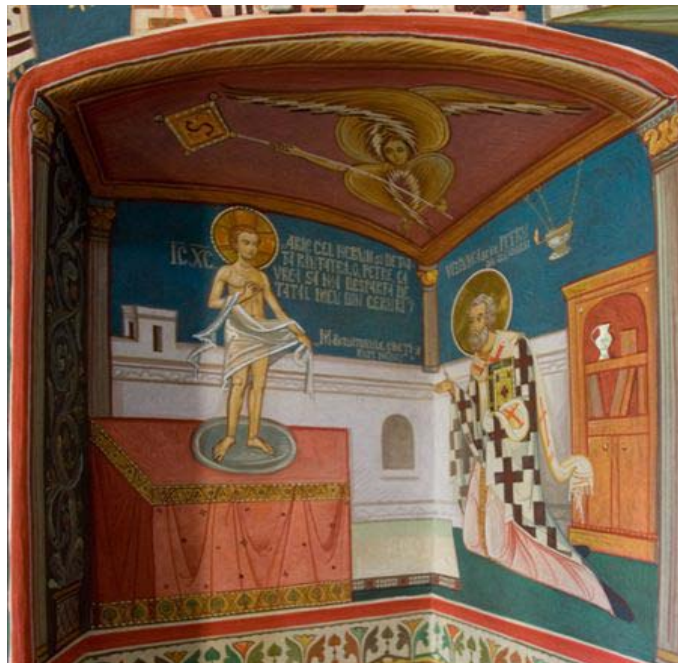
Imediat după întronizarea ca Întâistătător al Bisericii Ortodoxe Române, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel menționa într-un interviu cele trei mari provocări ale Bisericii Ortodoxe ca fiind *secularizarea, sectarismul și sincretismul*.

Multe sunt suferințele sufletești și chinuitoare este sărăcia duhovnicească a lumii în care trăim, o lume în care "dezbinătorul", cel care nu iubește unitatea, pacea și liniștea, după ce a semănat neghina acolo unde se află sămânța cea bună a Cuvântului lui Dumnezeu, *umblă răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită* și a înghițit și înghite și astăzi multe suflete slabe, care nu sunt bine ancorate în dreapta credință și care nu au o dreaptă-viețuire. Una din lucrările diavolului este dezbinarea, stricarea unității, scindarea, iar noi numim aceasta *sectarism*. Sectarismul, care este una din rănilile usturătoare din Trupul tainic al lui Hristos (Biserica), a apărut încă din vremea Sfinților Apostoli și astăzi este mai prezent ca oricând în lume.

Pentru că ne întâlnim mereu cu prozelitismul sectar atât de agresiv și uneori obraznic, care insistă fără limită și rușine să ne rupă de la dreapta credință, este bine să cunoaștem câteva date despre felul și timpul în care au apărut sectele, despre caracteristicile lor, felul în care lucrează mai ales împotriva psihicului omului și cum să ne apărăm de lupii îmbrăcați în piei de oaie, care bat mereu la ușile noastre afișând o smerenie falsă, o "bună pregătire", în multe cazuri bazată doar pe învățarea mecanică a câtorva versete biblice, pe o deschidere filantropică, dar care se termină, dacă intri în jocul lor, prin zeciuiala pe care va trebui să o plătești și astfel îți vei plăti însutit așa-zisul ajutor primit.

Ce sunt sectele? Prin definiție, *sectele* sunt grupări care s-au desprins dintr-o structură/organizație inițială, sunt grupări eretice apărute mai ales în perioada modernă și contemporană, rupte de Biserica tradițională, multe având pretenția de a fi creștine, dar în realitate negând sau răstălmăcind adevărurile de bază ale creștinismului apostolic și bisericesc. Învățăturile lor sunt eretice, iar termenul de "erezii" - a alege (ceva), a opta (pentru ceva) înseamnă a face o alegere din tot, a se rupe de totalitate,

de întregimea învățăturii celei drepte și de trupul Bisericii celei adevărate. Aceeași filieră etimologică o exploatează în zilele noastre teologul grec Christos Yannaras atunci când spune: "Ereziile înseamnă a te opri numai la o parte din întreg și a o absolutiza, a o lua drept întregul în ansamblul lui. Cred că cea mai bună definiție a ereziei este aceasta: absolutizarea relativului și relativizarea absolutului."

Frescă altar, pictură Vasile LEFTER, Foto: A. NITU

Procesul de stabilire a ceea ce înseamnă creștinismul ortodox (dreapta credință) a început de la mijlocul până la sfârșitul secolului I, când Sfinții Apostoli și în mod deosebit Sf. Ap. Pavel ne-au lăsat dreapta învățătură pe care o descoperim în Noul Testament. În diverse ocazii, prin epistolele sale, Sf. Pavel a apărat lucrarea apostolică și i-a îndemnat pe creștinii din diverse locuri să-i evite pe falșii învățători sau pe cei care învață orice este în contradicție cu ceea ce Apostolii le-au transmis: „Vă îndemn, fraților, să vă păziți de cei ce fac dezbinări sau sminteli împotriva învățăturii pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei! Căci unii ca aceștia nu slujesc Domnului nostru Iisus Hristos, ci pântecelui lor, și prin vorbele lor frumoase și măgulitoare înșeală inimile celor fără de răutate.” (Romani 16, 17-18)

Vedem așadar că învățătura noastră vine direct de la Sf. Apostoli, care au primit la Cincizecime pe Sfântul Duh, prin Care au devenit *prea-înțelepți* și nu acum câțiva ani, prin persoane oarecare, frustrate sau neîmplinite pe anumite planuri, dornice de afirmare sau câștig, ce dau mărturie despre întâlniri minunate cu îngeri sau cu divinitatea, sau pretind că Sfântul Duh a venit peste eși le-a dat lor acum, după aproape 2000 de ani de creștinism, *adevăru*l.

Cronologic, Simon Magul a fost primul eretic, chiar în timpul Sf. Apostoli, apoi, de-a lungul anilor, au apărut o mulțime de oameni și grupări care au denaturat mesajul evanghelic (iudaizantii, neognosticii, gnosticii, arieneii, macedonismul, apolinarismul, iconoclasmul,

protestantismul, neoprotestantismul, etc.). Aceștia au rupt cămașa lui Hristos, așa cum a apărut în viziunea Sf. Petru al Alexandriei (foto). Cu aceștia s-au „luptat” Sfinții Părinți uniți în Sinoade Ecumenice sau locale, apărând dreapta credință și formulând-o prin Simbolul de Credință sau Crezul niceo-constantinopolitan. Cu aceștia trebuie să ne „luptăm” și noi astăzi, în sensul că nu ne lăsăm amăgiți sau ispitiți de mesajele dulci dar pline de venin, distrugătoare sufletului.

Ne oprim în mod deosebit asupra sectelor mai cunoscute de astăzi, despre care auzim și cu care ne întâlnim mereu, pentru că, în virtutea libertății, prozelitismul sectar este astăzi mult mai virulent decât ateismul și decât prozelitismul confesiunilor creștine tradiționale sau al vechilor religii necreștine. Folosind mijloace de propagandă specifice lumii moderne (cărți, reviste și pliante viu colorate, canale de radio și televiziune, site-uri pe internet, adunări și spectacole publice pe stadioane etc.), ele încearcă pe toate căile să-i atragă de partea lor pe cei naivi, incitându-i împotriva ordinii bisericești, iar uneori și împotriva ordinii statale.

Sectele actuale sunt, într-un fel, urmașele vechilor erezii, cu care Biserica – „stâlpul și temelie adevărului” (*I Timotei* 3, 15) a luptat vreme îndelungată. Cele mai multe secte religioase își au originea în Apus, unde, din motive pe care nu le comentăm aici, s-a ajuns la apariția protestantismului (secolul al XVI-lea), iar ulterior a neoprotestantismului, din care au răsărit toate devierile de tip sectar. Din păcate, ele au invadat în cele din urmă și Răsăritul, exploatând anumite slăbiciuni ale lumii ortodoxe și ne gândim la comunism, ateism sau sărăcia materială a oamenilor deveniți astfel foarte vulnerabili din punct de vedere spiritual, mulți dispuși la o negociere a sufletului veșnic pentru lucruri materiale și trecătoare.

Ne întrebam care ar fi cauzele apariției atâtor secte dar și de ce un număr atât de mare de primitori ai învățăturilor lor. Fără nici o îndoială, prima cauză este mândria sau spiritul luciferic (nu se mai respectă interpretarea Sf. Scripturi făcută de Părinții Sfinți), apoi liberul arbitru (interpretarea Sf. Scripturi după propria voință, căci doar suntem ființe libere. Dar noi ne întrebăm unde este dreapta judecată?). Nu este de nevădit în seamă pofta de câștig, iar aceasta este o cauză principală în apariția sectelor. Mă gândesc și la simplitatea doctrinei și a cultului propus de liderii lor. Doctrina Bisericii este adâncă, nu e ușor de pătruns decât prin rugăciune și nevoință. La Dumnezeu intrăm în stare de jertfă, ori cultele neoprotestante sunt lipsite de o doctrină de angajament personal și jertfelnic și propovăduiesc o mântuire ușoară - totul e în seama lui Dumnezeu, omul e foarte puțin implicat (intrăm în comunitatea lor și suntem mântuiți, nu avem nevoie de post, de înfrânare, de nevoință, de trezvie duhovnicească, de Sf. Taine, de rugăciunile de mijlocire ale Sfinților, ale Maicii Domnului, de ocrotirea Sf. Cruci, de preoția sacramentală, de rugăciuni pentru cei adormiți). Dar nu este aș simplu când vorbim de mântuire, *nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor*. Mântuirea nu se

obține ușor, pentru că nici Fiul lui Dumnezeu nu ne-a mântuit ușor, a fost nevoie de jertfă, și ce Jertfă.

Înțelegem ușor că o caracteristică principală a unei secte este dezlipirea de creștinătatea istorică. Secta crede că întreaga Biserică creștină a devenit apostată la scurt timp de la moartea Apostolilor și că Dumnezeu a dat conducătorilor sectei o nouă lumină privind adevărul mântuitor. Logica sectantă este aceasta: de pe vremea lui Hristos nu s-a întâmplat cu adevărat nimic important în Biserică, până când fondatorul sectei a început organizarea a ceea ce este privit acum ca singurul popor adevărat al lui Dumnezeu. Gândind așa, membrii sectei se absolutizează, se simt mult mai sfinți față de cei din alte grupări religioase, mai ales față de membrii Bisericii istorice, ei sunt „pocăiții”, ceilalți sunt păcătoși.

Cele mai răspândite secte religioase din lumea contemporană sunt: *baptiștii* (absolutizează importanța botezului administrat adulților, iar nu copiilor, după practica milenară a Bisericii, nu admit obiecte și simboluri liturgice), *adventiștii* (împărțiți în multe grupe, dintre care astăzi net majoritară este cea a „adventiștilor de ziua a șaptea”), *martorii lui Iehova* (își propagă ideile mai ales prin revista „Turnul de veghere al Sionului” (*Zion’s Watchtower*)), *pentecostalii* (cunoscuți prin invocarea în comun a Duhului Sfânt, cu gesticulație extatică, acesta fiind principalul lor mod de pretinsă relație cu divinitatea și le-a atras porecla de „Tremurători”), *pocăiții* (absolutizează pocăința ca fundament al mântuirii și socotesc că numai pocăința lor este cea adevărată), *creștinii după Evanghelie* (au pretenția că sunt singurii care înțeleg cum se cuvine și pun în practică învățătura evanghelică) și, mai de curând, *mormonii* (tot mai activi, în ultimii ani, în toată Europa de Est). Prezenți, dar în măsură mult mai mică, sunt și adepții lui Moon, grupați în așa-numita „Biserică a Unificării”, *new-age-iștii* (adepții mișcării *New Age*, „Noua Eră”), Biserica Scientologică (la modă printre *star*-urile hollywoodiene), adepții sectei *bahai* („noua religie” – un sincretism de origine arabă) sau adepții anumitor forme de *Yoga* (unele pretins încreștinate), cum e până la urmă și „Mișcarea de Integrare în Absolut” patronată de controversatul Gregorian Bivolar.

(continuare în numărul viitor)

ECUMENISMUL – O TEMĂ DIFICILĂ A ORTODOXIEI CONTEMPORANE

Pr. Dr. Ioan MOGA

Cuvântul „ecumenism” a căpătat de câțiva ani în rândul anumitor cercuri ortodoxe o aură negativă. La aceasta au contribuit diferite voci, care, folosind citate din părinți duhovnici contemporani, definesc ecumenismul drept „erezia secolului XX”. Polemica crește de la an la an: ecumenismul a devenit astfel pentru unii marele pericol cu

care se confruntă ortodoxia, în timp ce Sf. Sinod susține participarea Bisericii Ortodoxe Române, alături de majoritatea celorlalte Biserici Ortodoxe surori, la dialogul ecumenic, atât cel bilateral (de pildă dialogul ortodox-catolic) cât și mondial (BOR este membră a Consiliului Mondial al Bisericilor, cu sediul în Geneva). Se vorbește de „ecumeniști” și „antiecumeniști” – fapt care creează impresia falsă că ar exista două fronturi diametral opuse în cadrul Bisericii. Pentru mulți credincioși simpli, deruta e totală. Cu atât mai mult în diaspora, unde relațiile cu creștinii de alte confesiuni țin de cotidian și această conviețuire a avut de la bun început și un caracter ecumenic (cele mai multe parohii ortodoxe săvârșesc slujbele în locașuri de cult catolice sau protestante).

În primul rând, ce înțelegem prin ecumenism? Mișcarea ecumenică a luat ființă la începutul secolului XX ca dorință pentru o colaborare mai strânsă între diferitele confesiuni creștine în cadrul unei societăți din ce în ce mai secularizate (planul practic), și pentru asumarea unui dialog teologic deschis privind diferențele dogmatice existente (planul teologic). Bisericile Ortodoxe au fost încă de la început prezente în mod activ la inițierea și formarea instituțională a acestui proces, formulând totodată principiile participării ortodoxe la dialogul ecumenic: Biserica Ortodoxă se înțelege, așa cum rostim în Crez, drept „Biserica una, sfântă, sobornicească și apostolească”, însă ea nu poate să ignore tragedia schismelor de-a lungul istoriei creștine. Veșmântul Bisericii este sfâșiat, chiar dacă trupul ei mistic rămâne unitar, prin Mântuitorul Hristos. Sunt multe distincții graduale care ar trebuie făcute atât din punct de vedere istoric, cât și teologic. Raporturile Ortodoxiei față de Bisericile Vechi-Orientale (care nu au recunoscut Sinodul IV Ecumenic din anul 451), față de Biserica Romano-Catolică (schisma dintre Apus și Răsărit), sau față de bisericile protestante, reformate sau neoprotestante au conotații diferite. De unii ne despart multe lucruri (unele esențiale), de alții puține.

Biserica Ortodoxă a intrat în dialogul ecumenic din dorința de a da o mărturie pentru autenticitatea și actualitatea mărturisirii apostolice și patristice. E vorba de a redobândi, prin dialog, o mărturisire comună, cea a Bisericii celei Una din primul mileniu. Prin urmare nu se pune problema de a duce „tratative” la nivel de credință. A-l asculta pe celălalt, a încerca să-i înțelegi contextul teologic și viața religioasă nu înseamnă a face compromisuri în materie de credință. Biserica Ortodoxă nu a făcut în sec. XX nici un compromis la nivel teologic-dogmatic, în cadrul vreunui dialog ecumenic. În multe cazuri însă, conștientizarea diferențelor de limbaj și de context cultural au condus la înlăturarea unor prejudecăți confesionale fără acoperire.

Primul scop al dialogului interconfesional este o relație de pace și de înțelegere între creștini. Pace fără cunoaștere reală nu există. Al doilea scop este împreună-mărturia și împreună-colaborarea la nivel practic, pentru a putea fi o voce comună, creștină, în mijlocul unei lumi în care domnește relativismul. Sunt atâtea domenii (de pildă cel bioetic), în care Bisericile își pot uni vocile, pentru a

da o orientare vie oamenilor, mai ales tinerilor. Și al treilea scop este cel ultim: unitatea de credință, culminată în comuniunea euharistică. Această unitate nu o inventăm nici unul dintre noi, nu este obiectul tratativelor, ci este unitatea Bisericii din primul mileniu, în care Ortodoxia se regăsește dogmatic și existențial. Ea trebuie însă redescoperită, tâlmăcită timpului nostru. Pentru acest lucru este nevoie de dialog. De aceea reprezentanții ortodocși vorbesc de un ecumenism mărturisitor.

Pe de altă parte, un alt principiu pe care Biserica Ortodoxă l-a accentuat în cadrul dialogului ecumenic este că unitatea în credință nu presupune și uniformitate la nivelul tradițiilor și a formelor de exprimare. Părintele Dumitru Stăniloae a formulat acest lucru prin conceptul de „sobornicitate deschisă”, adică o experiență a universalității credinței creștine, care permite diferite colorituri locale. Nu diversitatea formelor de evlavie este bariera, deși, de multe ori, credincioșii percep aceste diferențe ca fiind cele care explică schisma.

În cadrul foarte scurt al acestui articol rămân multe lucruri neclarificate. Se pot formula totuși câteva concluzii:

În primul rând, polemicile cu citatele duhovnicilor „pro” și „contra” ecumenism nu sunt edificatoare. La atâtea citate antiecumeniste putem găsi și mai multe care vorbesc de necesitatea dialogului, de căutarea unității. De pildă, putem aminti un citat din Părintele Arsenie Boca: „Numai sila unei prigoane peste tot pământul împotriva creștinilor îi va hotărî să lase la o parte vrajba confesională și să fie una, cum au fost la început. Nu vor scăpa de sub tăvălugul urgiilor istoriei până nu vor veni și la mintea aceea să asculte și să împlinească, măcar la sfârșit, rugămintea cea mai de pe urmă a Mântuitorului Hristos. ... Primejdia comună s-a arătat în lume, unirea creștinătății întârzie. Doamne, până când?” (O sinteză a gândirii P. Arsenie Boca în 800 capete, Cluj 2002, p. 178). De asemeni, în publicațiile părintelui Teofil Părăianu se pot găsi nenumărate referiri pozitive la dialogul interconfesional. Una din tezele sale era aceea că un ortodox adevărat trebuie să vadă în întâlnirea cu ceilalți creștini nu un motiv de neliniște, ci de bucurie.

În al doilea rând, exist nenumărate confuzii referitoare la ce înseamnă „ecumenismul”. Deja „-ismul” acestui concept sună unora a ideologie. Într-o carte recentă semnată de doi profesori ortodocși de la Sibiu se încearcă distincția între „adevăratul” și „falsul” ecumenism. Despre ce ecumenism vorbim noi, de fapt? Un ecumenism înțeles ca dizolvarea identității eclezial-teologice a Bisericii apostolice și crearea unui tot unitar ambiguu, redus la numitorul comun al duhului timpului, este, desigur o erezie. Un ecumenism înțeles însă ca drum al dialogului interconfesional, ca efort continuu de apropiere unii de alții prin apropierea de miezul credinței apostolice – un astfel de ecumenism este o necesitate. Alternativa dialogului ar fi izolarea, reluarea conflictelor și a prejudecăților confesionale. Dialogul trebuie purtat însă în iubire și în adevăr. Ortodoxia nu are de ce să se teamă când formulează valorile tradiției apostolice, trebuie să-și asume însă și povara (respectiv bucuria) de a le trăi convingător în fața celorlalți. Cu cât te apropii mai

mult de centru, adică de Mântuitorul Hristos, cu atât și privirea asupra celorlalți care se află pe drum se nuanțează. Nu mai primează judecățile și prejudecățile, ci darurile iubirii în Duhul Adevărului. De aceea, cel mai viu și autentic rămâne „ecumenismul sfinților”.

SLUJIRE ARHIEREASCĂ LA VIENA

Luni, a doua zi de Paște, credincioșii ortodocși români din Viena au avut bucuria de a primi binecuvântarea Păstorului lor duhovnicesc, Înalț Preasfințitul Părinte Mitropolit Serafim. Înalț Preasfinția Sa a săvârșit taina Sfintei Liturghii în Biserica Ortodoxă Română din Viena în prezența câtorva sute de credincioși, împreună cu Pr. Paroh Nicolae Dura și Pr. Emanuel Nuțu, iar în cuvântul de învățătură a întărit sufletește pe credincioși, îndemnându-i, ca printr-o viață curată, plină de virtuți, să simtă bucuria Învierii în fiecare zi a vieții lor. De asemenea, a felicitat pe credincioși pentru prezența la taina Sf. Liturghii și în mod special corul bisericii, care, prin cântare deosebită și plină de armonie, înfrumusețează duminică de duminică sfânta slujbă și aduce multă pace și bucurie în sufletele celor ce-i ascultă.

În după amiaza aceleleași zile, Consiliul Ecumenic al Bisericilor din Austria, prin președintele său Pr. Prof. Dr. Nicolae Dura, a organizat o Vecernie pan-ortodoxă în Catedrala greacă Sfânta Treime din Viena. Aici, cei prezenți au fost primiți de către Mitropolitul grec al Austriei și Ungariei, Înalț Preasfințitul Părinte Michael Staikos. Cuvântul de învățătură a fost ținut în fața reprezentanților mai multor confesiuni creștine și a multor creștini de către ierarhul român, Înalț Preasfințitul Părinte Mitropolit Serafim, care a evidențiat importanța Învierii Mântuitorului pentru noi toți.

După terminarea slujbei, am pornit împreună spre renumita Catedrală Sf. Ștefan (Stephansdom), unde am cântat Hristos a Înviat în limba română. După o scurtă rugăciune, au fost binecuvântate o mie de ouă roșii și apoi împărțite la toți cei prezenți. Aceste ouă au fost dăruite de către Biserica Ortodoxă română din Viena.

În ziua de 26 aprilie, a avut loc a doua întâlnire a Conferinței Episcopilor Ortodocși din Austria. Ierarhii participanți însoțiți de preoții parohi ai Comunităților ortodoxe din Viena, au avut o întâlnire cu Președintele Austriei, Dr. Heinz Fischer.

ORTHODOXE BISCHOFSKONFERENZ IN ÖSTERREICH

Die Gründungen der Orthodoxen Bischofskonferenzen in der Diaspora wurden zuvor bei der vierten Vorkonziliaren Panorthodoxen Konferenz, die am 12. Juni 2009 in Chambésy in der Schweiz stattgefunden hatte, von hohen Vertretern aller Orthodoxen Ortskirchen beschlossen. Weltweit werden

derzeit in mehreren Regionen neue gemeinsame Bischofsversammlungen der Orthodoxie eingerichtet. Mit dem Ziel, ihre Einheit zu stärken, beschlossen die orthodoxen Kirchen dabei die Neuordnung ihrer Zusammenarbeit in der Diaspora. Nachdem am 27. Februar die Orthodoxe Bischofskonferenz Deutschlands gegründet worden ist und am 4. März auch ihr Analogon in der Schweiz, wurde am 8. Oktober 2010 die Orthodoxe Bischofskonferenz für Österreich in Wien gegründet. An der konstituierenden Sitzung nahmen Vertreter der griechisch-, russisch-, serbisch-, rumänisch-, bulgarisch-, und georgisch-orthodoxen Kirche teil.

Die Orthodoxie ist in Österreich stark gewachsen. Etwa 400.000 orthodoxe Christen sind eine Realität, die nicht unberücksichtigt bleiben darf. „Das Zusammenleben in einer neuen Gesellschaft mit einer vielfältigen und pluriformen kulturellen und religiösen Wirklichkeit verlangt neue und konkrete Anstrengungen von den Verantwortlichen der Kirche, damit wir den neuen Bedürfnissen und Herausforderungen gerecht werden“ (Metropolit Staikos). Mit der Errichtung der neuen Bischofskonferenz können diese Aufgaben besser bewältigt werden. Nur mit einer einheitlichen Stimme können wir Orthodoxe ein kräftiges und hörbares orthodoxes Zeugnis ablegen und den Verdacht der Uneinigkeit und der vermuteten und wirklichen Überbetonung einzelner Nationalismen zerstreuen. Jede orthodoxe Kirche vertritt zwar eine Nation und hat auch die Aufgabe, die Gläubigen bei der Bewahrung der eigenen nationalen Identität zu unterstützen, jede Form von Nationalismus ist aber strikt abzulehnen. Nationalismus und orthodoxes Christentum passen nicht zusammen. Gerade in der Diaspora muss die gemeinsame orthodoxe Identität vor jener der nationalen stehen.

Am 26. April 2011 hat die zweite Sitzung der Orthodoxen Bischofskonferenz stattgefunden. Den

Vorsitz in der Bischofskonferenz hat Metropolit Staikos als Vertreter des Ökumenischen Patriarchats von Konstantinopel. Als Stellvertreter des Vorsitzenden wurde Erzbischof Mark (russisch-orthodoxe Kirche) und als Sekretär Erzdiakon Viktor Schilovsky gewählt. An der Sitzung haben die folgenden Bischöfe teilgenommen: Metropolit Michael (griechische Kirche), Erzbischof Mark (russische Kirche), Metropolit Serafim (rumänische Kirche), und Bischof Konstantin (serbische Kirche).

Die Orthodoxe Bischofskonferenz hat mit einem Gottesdienst – in der österlichen Atmosphäre – in der griechischen Kathedrale begonnen. Mit beratenden Stimmen haben daran auch die Pfarren der Wiener orthodoxen Kirchengemeinden und der Leiter des orthodoxen Schulamtes teilgenommen. Die wichtigsten orthodoxen österreichischen Themen, die gründlich gesprochen wurden, waren: der orthodoxe Religionsunterricht, sowie die Krankenhaus-, Militär- und Gefängnisseelsorge. Ab 1. Juli 2011 wird Erzpriester Dozent Dr. Alexander Lapin als Militärseelsorger für die orthodoxen Offiziere und Soldaten in Wien ernannt. Die Krankenhaus- und Gefängnisseelsorge bleibt weiter direkt – besonders für die Benützung der Muttersprache sowohl für die Kommunikation als auch für die Gottesdienste – mit den jeweiligen autokephalen orthodoxen Kirchen verbunden. Es wurde auch betont, dass eine Intensivierung der Zusammenarbeit und eine Stärkung des Zusammengehörigkeitsgefühls für ein einheitliches orthodoxes Zeugnis in Österreich notwendig wäre. Das generell gute ökumenische Klima in Österreich und eine stärkere Zusammenarbeit mit den anderen Schwesterkirchen im Ökumenischen Rat der Kirchen wurden auch hervorgehoben.

Die orthodoxen Bischöfe mit den jeweiligen Wiener Pfarrern wurden vom österreichischen Bundespräsidenten Dr. Heinz Fischer in der Hofburg empfangen. Jeder anwesende Bischof hat seine Diözese vorgestellt. Der Bundespräsident sagte, dass die österreichische Gesellschaft von der neuen Generation der Orthodoxen vor allem Integration erwartet. Der orthodoxe Religionsunterricht leistet einen großen Beitrag zur Integration, weil er in deutscher Sprache stattfindet und keine nationale Unterscheidung macht. Dr. Heinz Fischer hat großen Respekt vor Religion, weil er glaubt, dass ohne Religionsunterricht die Bildung eines Menschen nicht vollständig ist. Wir alle wissen, es ist leicht in der Heimat orthodox zu sein, weil man dort eine lange Tradition pflegt und zur Mehrheit gehört. Hier in Österreich ist es eine Herausforderung, weil es noch keine ausgebaute Infrastruktur gibt, gleichzeitig jedoch eine Chance.

ORTHODOXE SEELSORGE IM BUNDESHEER

Ab 1. Juli 2011 steht auch orthodoxen Gläubigen im Österreichischen Bundesheer ein eigener Seelsorger zur Verfügung. Das Verteidigungsministerium und die orthodoxe Bischofskonferenz haben eine dementsprechende Vereinbarung unterzeichnet. Seitens des

Verteidigungsministeriums wurde das Schriftstück durch Sektionsleiter Christian Kemperle und seitens der Orthodoxie durch den Metropoliten von Austria, Erzbischof Michael Staikos, unterschrieben.

Der künftige Seelsorger wird Alexander Lapin sein. Er ist Geistlicher der tschechoslowakischen orthodoxen Kirche und Religionspädagoge an der Kirchlichen Pädagogischen Hochschule Wien/Krems. Lapin ist neben seiner Theologentätigkeit auch Facharzt für medizinische und chemische Labordiagnostik in Wien. Er wird für alle orthodoxen Angehörigen des Bundesheeres (griechisch-, serbisch-, rumänisch-, bulgarisch- und russisch-orthodoxe Gläubige) zuständig sein.

Dazu Verteidigungsminister Norbert Darabos: „Die Arbeit der Militärseelsorger ist sehr wichtig für das Bundesheer. Sie holen die Menschen dort ab, wo sie sind. Sie helfen ihnen, ihre schwierigen und oft gefährlichen Aufgaben auch seelisch und psychisch zu bewältigen. Es war mir daher ein wesentliches Anliegen, dass auch für die orthodoxen Gläubigen ein Seelsorger zur Verfügung steht.“

Derzeit versehen etwa 280 Angehörige verschiedener orthodoxer Kirchen ihren Dienst im Heer, wovon etwa 230 im Grundwehr- bzw. Ausbildungsdienst stehen. Im vorgesehenen Zeitrahmen bis zum Ende des Jahres 2012 wird eine begleitende Evaluierung der orthodoxen Militärseelsorge stattfinden und über die weitere Form der religiösen Betreuung der orthodoxen Ressortangehörigen entschieden werden.

Die orthodoxe Kirche ergänzt damit die bestehenden seelsorgerischen Angebote der katholischen und evangelischen Militär-seelsorge. Wie Lapin vor kurzem im Gespräch mit „Kathpress“ betonte, wolle man mit dem Angebot der Tatsache Rechnung tragen, dass die Orthodoxie nach dem Katholizismus die zweitgrößte christliche Konfession in Österreich darstelle.

Ziel seiner seelsorgerischen Tätigkeit werde sowohl die Vermittlung von Grundlagen des orthodoxen Glaubens sein als auch die persönliche Betreuung der Soldaten in einzelnen Gesprächen. Es gehe darum, „Menschen in Extrem- und Krisensituationen zu unterstützen und ihnen ein Fundament unter die Füße zu stellen“, so Lapin. Zur Sprache bringen möchte der

Religionspädagoge grundlegende religiöse Fragen ebenso wie die Fragen nach der je eigenen kulturellen Identität jener Soldaten mit Migrationshintergrund.

GRUSSWORT ZUR „LANGEN NACHT DER KIRCHEN“*

BV Dr. Nicolae DURA

In der jüngsten Zeit gibt es das Bestreben der Christenheit, die verlorene Einheit wiederherzustellen. Als Christen in Österreich sollen wir dem dreieinigen Gott, Vater, Sohn und Heiliger Geist danken, da Er uns diese Gelegenheit der „Langen Nacht der Kirche“ geschenkt hat. Viele Menschen haben die letzte „Lange Nacht“ in unseren christlichen Kirchen besucht. Es war für viele ein erstes Herantasten an das Kirchengebäude und für andere ein „neu sehen lernen“. Mich hat besonders gefreut, dass im letzten Jahr so viele Menschen in unserer rumänisch-orthodoxen Kirche in Simmering waren, die gar nicht zu meiner Konfession gehören. Somit bekommt das Wort Jesu, das er die ersten zwei gewählten Jünger sagte, als diese ihn fragten wo er wohne, eine ganz wichtige Bedeutung zurück: „Kommt und seht“ (Joh 1,39). Diese Einladung, zum Kommen, zum Schauen und zum Sehen, sprechen wir viel zu selten aus. In der Liebe Christi und mit ehrlicher Freude treffen und begegnen wir uns in unseren Kirchen.

Die „Lange Nacht der Kirchen“ ist ein Abend, in der wir alle diese Ängste ablegen und unsere Türen öffnen. Wir sind Christus gleich, wenn wir zu denen, die draußen sind, sagen: „Kommt uns seht“. So machen wir den Menschen und uns selbst die Begegnung mit unserem Herrn möglich. Und zugleich haben wir die Gelegenheit unsere eigene Beziehung zum Herrn zu prüfen. Jede und jeder hat die Möglichkeit andere christliche Konfessionen kennen zu lernen. Darum geht es ja in der Ökumene, sich gegenseitiges kennen lernen. Zugleich lernt jeder auch sich selbst besser zu verstehen. Dadurch ist es eine echte gegenseitige Bereicherung. Dafür möchte ich als Vorsitzender des Ökumenischen Rates der Kirchen in Österreich allen, die diese Begegnung möglich machen, ein von Herzen kommendes Danke sagen.

Gerade in unserer heutigen Zeit, wo es nicht immer leicht ist, als Christ aufzutreten, möchte ich die Christen aller Konfessionen ermutigen, sichtbar ihren Glauben zu bekennen. Als erste Hilfe kann uns unsere größte Gemeinsamkeit, die Bibel, dienen, denn wir stehen alle auf dem wunderbaren Fundament der Heiligen Schrift.

Alle, die nicht glauben, aber die Schönheit und die Ruhe unserer Kirchen schätzen, möchte ich ermuntern, sich auf die Erfahrung des Schauens und Sehens einzulassen. Vielleicht sieht man Glaube und Kirche mit neuen Augen und dadurch auch sich selbst wieder neu.

Der „Langen Nacht der Kirche“ wünsche ich auch im siebten Jahr, dass sie ein Zeugnis für die Vielfalt des

Glaubens unsere Zeit darstellt und weiterhin eine lebendige Brücke der ökumenischen Gemeinschaft bleibt.

* Lange Nacht der Kirchen Wien, 27.05.2011, S. 8.

ERLEBTE ÖKUMENE

Ing. Peter SCHERZ*

Beim Besuch der rumänisch-orthodoxen Kirche in Simmering konnte man am 27. Mai d.J. einen Akathistos Hymnus an Jesus Christus in deutscher Sprache miterleben (mitfeiern). Ein sehr beeindruckendes Erlebnis, wie ich auch von anderen röm.-kath. TeilnehmerInnen vernehmen konnte.

Im Anschluss wurde ich von einigen BesucherInnen zum nächsten Programmpunkt „Vom Hl. Stephanos zum Hl. Laurentius“ befragt: „Was heißt das eigentlich?“ Ich konnte ihnen die Verbindung zur katholischen Kirche erklären, da der Hl. Stephanus auf der linken Türe der Ikonenwand und der Hl. Laurentius auf der rechten Türe dargestellt ist. Eine andere Frau stellte während eines Gespräches über die Orthodoxie fest: „Ich bin ganz überrascht! Die Orthodoxen glauben das Gleiche wie wir Katholiken und es gibt viele Anzeichen der Gemeinsamkeiten der beiden Schwesterkirchen.“

Eine weitere enge Verbindung wurde mir persönlich beim Besuch der Virgil-Kapelle, die sich unter dem Stephansplatz befindet, bewusst. In der Kapelle fand der Hl. Koloman seine letzte Ruhestätte – jener ist auch im Eingangsbereich der rum.-orth. Kirche abgebildet.

Somit waren für mich diese Begegnungen sowie die verbindenden Symbole eine Bereicherung im Sinne einer gelebten Ökumene.

* Ist Student (röm.-kath.) der orthodoxen Religion an der Kirchlichen Pädagogischen Hochschule in Strebersdorf, Wien

310.000 BESUCHER BEI DER „LANGEN NACHT DER KIRCHEN“

Heftigen Unwettern und Regen in weiten Teilen Österreichs zum Trotz besuchten am Abend den 27. Mai 2011 Hunderttausende Menschen die „Lange Nacht der Kirchen“.

Nach ersten Schätzungen der Organisatoren kamen knapp 310.000 Menschen zu den 3.300 Einzelveranstaltungen in 715 offenen christlichen Kirchen zwischen dem Arlberg und dem Neusiedlersee. Allein in der Bundeshauptstadt Wien wurden 120.000 Besucher gezählt.

„Trotz des Regens war die Stimmung in den Kirchen hervorragend“, berichtete der Wiener "Lange Nacht"-Koordinator Bernhard Linse am späten Freitagabend in einer Aussendung. Aufgrund der Witterungsumstände hätten sich die Besucher länger als

sonst in den Kirchen aufgehallen. Linse: „Viele waren enttäuscht, ihr geplantes Programm aufgrund des heftigen Regens nicht absolvieren zu können.“

Das Angebot in der Kirchennacht reichte von spirituellen über kulturelle, musikalische und theologisch-politische Veranstaltungen bis hin zu kulinarischen Verköstigungen. Besondere Anziehungspunkte waren sonst unzugängliche Orte wie Kirchtürme, Sakristeien oder Gruften. In Wien zog der Stephansdom, der mit einer Lichtinstallation von Victoria Coeln außen und innen erleuchtet war und die erstmals wieder geöffnete Virgilkapelle in der U-Bahnstation am Stephansplatz besonders viele Besucher an.

Alle 14 Mitgliedsgemeinschaften des „Ökumenischen Rates der Kirchen in Österreich“ (ÖRKÖ) beteiligten sich an der „Langen Nacht der Kirchen“.

Parallel zur Kirchennacht in Österreich hielten am Freitagabend in acht tschechischen Diözesen 920 Kirchen die Türen offen; 100 Kirchen beteiligten sich an der Kirchennacht in den slowakischen Diözesen Trnava und Nitra. Im ungarischen Sopron findet die „Lange Nacht“ zeitversetzt statt: Hier laden die Kirchen am Samstag, 28. Mai, zu einem bunten nächtlichen Programm.

Am 2. Juli wird erste „Nacht der Kirchen“ in Frankreich veranstalten sie soll Bewusstsein für Platz der Kirchen im französischen Kulturerbe wecken.

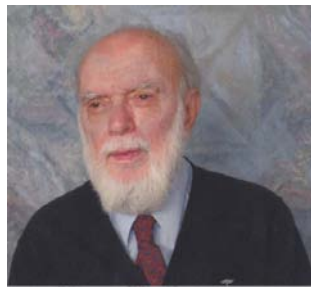
Die nächste "Lange Nacht der Kirchen" findet am 1. Juni 2012 statt.

*Kathpress 29.05.2011

NEUITARE*

Nicolae STROESCU-STÎNIȘOARĂ

În cuvântarea ținută cu prilejul întâlnirii organizate de Patriarhul Teoctist în Aula Facultății de Drept, Patriarhul ecumenic de la Constantinopol, Bartolomeu, a menționat faptul că în limba elină „cuvântul adevăr, (aletheia)

înseamnă „neuitare”, - Vorbele Patriarhului ecumenic mi-au iscat ecouri semantice și filozofice ducând până la Platon și, mai încoace de el, la Heidegger (în tensiune cu platonismul). Potrivit discipolului lui Socrate, adevărul nu se obține, în mod esențial, ca rezultat al experienței, ci prin proiectarea asupra acesteia a unei cunoașteri apriorice, am putea spune cu cuvintele noastre, cunoașteri dătătoare de sens, care preexistă experienței simțurilor, o poate ridica pe aceasta din desișul impresiilor și părerilor schimbătoare în planul unei percepții spirituale, o contemplare călăuzită de lumina ideilor suprasensibile, aflate mai presus de timp, căci au o obârșie anterioară existenței terestre. Cunoașterea desenându-se ca o inițiere prin treptată reamitire, urcuș purificator prin cețurile uitării și printre umbrele peșterii și ale povârnișurile

materiei către aducerea-aminte, care poate deschide poarta certitudinii Binelui Suprem. Ecourile conexiunii adevăr-neuitare nu se sting în câmpul filozofiei, ci duc către tărâmurile sensului existenței și ale religiei.

I
Pentru Nicolae Dura,
pentru luminatoarea
spiritualității sale române -
ortodoxe și frumoasă îmbinare
de temeritate și vje comu-
nitare, adevărul autoului,
Nicolae Stroeșcu Stînișoară
28 mai 2011

*Din volum I al cărții D-lui Prof. Nicolae Stroescu-Stînișoară intitulată: *Întezăriri itinerarii istorice și metaistorice*, pag. 510 publicată de curând. Autorul este binecunoscut, și de către membrii Adunării eparhiale ai Arhiepiscopiei noastre, clerici și mireni, ca un bun și înțelep sfătuitor al nostru. De 17 ani este membru activ în Adunarea eparhială din Nürnberg sprijind cu munca și prestața sa recunoașterea Mitropoliei noastre ca personalitate juridică în lumea oficială a Germaniei. La cei 86 de ani cuvântul și îndemnul lui înțelept și foarte competent este ascultat de fiecare dată, cu mult drag și bucurie, de către ierahii, preoții și credincioșii Arhiepiscopiei noastre.

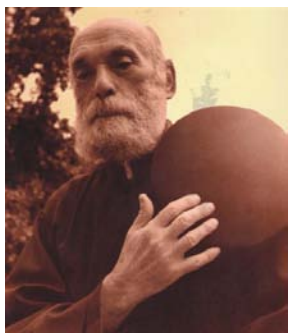
Prof. Nicolae Stroescu-Stînișoară s-a născut la Târgu-Jiu, la 1 noiembrie 1925. A făcut liceul la Colegiul Carol I din Craiova și studii de drept și filozofie la București, continuate la München și încununat cu un doctorat. Între 1952 și 1964 a trăit în clandestinitate, fiind căutat de Securitate. În septembrie 1969 a emigrat în Germania, beneficiind de căsătoria cu o etnică germană. La München a lucrat la postul de radio Europa Liberă, redactor din 1972 și ca director al Departamentului Românesc (1988-1994).

Jurnal eteroclit, întins din 1980 până în zilele noastre, *Întezăriri...* lui Nicolae Stroescu-Stînișoară dau un nou profil literaturii memorialistice, pe care o îmbogățesc nu doar prin mărturii de mare valoare asupra unor vremuri de mari frământări, ci și prin convorbiri cu importante personalități ale vieții culturale, politice sau spirituale, prin pagini de reflecție filozofică sau de meditație pe teme ale unei actualități în învolburată mișcare, iar dincolo de toate, prin consemnarea descoperirilor de sens netrecător, de nedemodabile rosturi ale existenței.

Publicistica lui Stroescu-Stînișoară se remarcă prin percutanta observației politice și prin rezonanța ei culturală, editorialistul încercând să găsească semnificații și motivații intelectuale ce surprind sensul actualității sau valențele cotidianului. Aspectele memorialistice se împletesc cu episoade autobiografice tensionate.

Din opera scrisă a D-lui Prof. Nicolae Stroescu-Stănișoară amintim: *Pe urmele revoluției*, București, 1991; *În zodia exilului*, București, 1994; *La răscruce*. Gânduri spuse la Radio Europa Liberă și în „Jurnalul literar”, București, 1996; *În zodia exilului. Întrezăriri*, București, 1998; *Vremea încercuirii*, I-II, București, 2001-2002 și *Întrezăriri itinerarii istorice și metaistorice* I-II, București 2010.

NICOLAE STEINHARDT la VIENA

Prin bunăvoința și cu sprijinul Prof. Dr. George ACHIM, de la Institutul de Romanistică, s-a organizat la Viena în ziua de 10 mai a.c. o conferință despre Nicolae Steinhardt. La conferință au vorbit Pr. conf. dr. Ștefan Iloaie și Preotul poet Ioan Pinte, apropiat cunoscut și ucenic al

Părintelui Nicolae dela Rohia, cum semna Steinhardt. Omul din operă a fost prezentat de **Pr. conf. dr. Ștefan ILOAIE**:

Diversitatea tematică a operei lui N. Steinhardt: eseu și critică literară, eseu teologic, roman, lucrări de drept, parodie indică preocupările autorului, în timp, pentru subiecte dintre cele mai diferite, așezate - foarte adesea - în veșminte literare.

Autorul reușește să reflecteze în operă, viu și dinamic, și asupra problematicii omului contemporan: valorile și transmiterea lor; condiția ființei, cu limitele și cu șansele de depășire a acestora; concretul concepțiilor despre viață; morala în sensul ei nedidactic etc. El se referă și la atenția față de cultură, de adevăr, de valorile spirituale specifice, de tradiție și eroism.

Fiecare act de cultură, fiecare carte, un vers ori o piesă de teatru posedă - prin referire pozitivă sau negativă la ele - un sens, o învățătură, o cheie sapiențială, chiar o morală. Dezbaterile de idei, dar în special realitatea, fapta concretă și descoperirea unei învățături din aproape orice cuvânt sunt căutările și propunerile predilecte ale autorului.

La N. Steinhardt, literatura se dezvăluie ca formă de viață, de cunoaștere și comunicare, loc și stare în care se descoperă raporturi interumane exemplare, altfel spus: libertate, dragoste și bucurie ca sens al lecturii.

Autorul se remarcă prin acuratețea viziunii potrivit căreia actul cultural se validează în fapta concretă, în atitudine și în mărturia pe care omul de cultură o oferă în cotidian despre adevărul în care crede sau în care speră.

Opera ne trimite la omul N. Steinhardt: gânditor mereu deschis spre nou, surprinzător, neastâmpărat și jucăuș, atingând sprinten literatura, arta, filmul, filosofia și gândirea creștină, formulând adevăruri perene și concepte noi.

Subiectele la început doar cu substrat creștin se transformă în timp - după Botez și după intrarea în monahism - în tratări aproape eminentemente creștine, dar

niciodată ele nu sunt rupte de actul de cultură, ci acesta din urmă îl provoacă pe cel dintâi, iar primul îi conferă ultimului existență.

Opera integrală N. Steinhardt se realizează de un colectiv, la solicitarea Fundației "N. Steinhardt", cu sediul la Mănăstirea Rohia, în colaborare cu Editura Polirom din Iași. Intenția este ca opera autorului, în întregul ei, să-i fie oferite cititorului într-o colecție gândită unitar, de la conținut până la format și grafică, astfel încât autorul, opera și tipul specific de gândire să fie mult mai coerent cunoscute, în sensul acțiunii de recuperare a gândirii lui și de redare a acesteia societății, care are nevoie de ea.

Câteva repere de suflet au fost prezentate de **Preotul poet Ioan PINTEA** de la Bistrița:

Reflecții asupra unei copilării și tinereți entuziaste. În genul tinerilor. O generație de aur: Mircea Eliade, Eugen Ionesco, Emil Cioran, Constantin Noica. Elogiul tinereții culturale.

Iluzii și realități... românegti.

Starea de fapt: evreu și român/ iudeu și ortodox.

A șaptea virtute creștină: prietenia. Relatare despre lotul „mistico - legionar” Constantin Noica - Dinu Pillat.

Închisoarea. Suprema soluție: convertirea. Mărturie creștină în context concentraționar totalitar. O nouă viziune asupra fericirii.

Sub semnul marginalizării. Dosarele securității.

Curajul ca mod de viață.

Călugărirea. Monahul din „pustia înverzită a Rohiei”.

Starea de discipolat (scurtă meditație). Primejdia mărturisirii.

Zodia pretextului: cum literatura devine teologie și scrisul mărturie creștină (între viață, credință și cărți).

Gloria postumă și Pledoarie pentru modelul cultural Steinhardt.

HELDENGEDENKEN AM RUMÄNISCHEN FRIEDHOFE

Das Fest Christi Himmelfahrt stellt in der Rumänischen Orthodoxen Kirche auch einen Gedenktag für die Helden dar. Heuer haben wir Gedenkgottesdienste

für die 201 rumänischen Soldaten, die während des ersten Weltkrieges in Tulln und Zwentendorf begraben wurden. Gruppe mit gefallenen Soldaten befinden sich auch in Friedhöfe in Wien, Kaisersteinbruch und Bruckneudorf.

Gedenken beim Rumänenfriedhof. Jährlich hält, am Christi Himmelfahrt, Tag der Helden, eine Abordnung der Rumänischen Botschaft einen Gedenkgottesdienst am Rumänenfriedhof zum Gedenken an 155 in Zwentendorf und 46 in Tulln rumänische Soldaten, die im ersten Weltkrieg hier ihr Leben gelassen haben. Im Bild (v.l.) Erzpriester Dr. Nicolae Dura, Oberst Cătălin Tudor, Dr. Gerhard Artl, Professor Dieter Winkler, Botschafterin Silvia Davidoiu, Ing. Peter Hegny, Bürgermeister Ing. Hermann Kühtreiber und Oberst Valentin Simion.

Georgescu Cristian, 20 ani

Am venit pe lume în 5 ianuarie 1991 și am fost printre primii copii botezați de părintele Dura Nicolae, proaspăt venit să slujească la biserica ortodoxă, cu numele Cristian. Am parcurs toate etapele de învățatură începând cu grădinița, Hauptschule, 4 ani Realgymnasium, iar în iunie 2010 am terminat HTL, profil economic-informatic.

Dumnezeu m-a înzestrat cu rațiune, dragoste de carte și o fire sociabilă dar și ambițioasă, plăcându-mi să mă remarc printre primii și la învățatură și în sport, pe care l-am practicat până în anul 2004, când am fost nevoit să suport o operație destul de grea și dureroasă, fiind imobilizat la pat, iar apoi, mergând folosind cârje. Nu am vrut să pierd anul școlar 2004-2005 și am mers cum am putut la cursuri, cu cârjele și ajutat de părinți și de bunica pentru a urca în mijloacele de transport.

Dumnezeu a ascultat rugile fierbinți ale mamei mele și ale bunicii și a doua operație a fost reușită și momentan pot merge normal. În cadrul HTL am activat ca purtător de cuvânt al elevilor, iar acum Landesvorstand în cadrul Wiener Schulunion(WSU).

Toate realizările mele le datorez credinței în Dumnezeu, Care m-a ajutat să termin cu bine HTL și să mă orientez la o facultate care să-mi asigure în viitor o existență cinstită și pe cât posibil să fiu folositor oamenilor. Părinții și bunica sunt mândri de mine pentru că am reușit să iau matura cu note de 2 și la matematică cu 1.

Mă rog lui Dumnezeu să-mi călăuzească în continuare pașii în viață, să mă învețe îndreptările Sale și deși m-am născut și am trăit numai în Viena, mă gândesc uneori la țara mamă România, care apreciază că și noi, cei de aici, putem avea realizări de care să fie mândră. Am călătorit în multe țări, am vizitat locuri minunate, dar plaiurile mioritice m-au impresionat în mod deosebit.

Motto-ul meu este *luptă cinstit și cu ajutorul lui Dumnezeu vei învinge.*

WO EIN WILLE IST, IST AUCH EIN WEG!

Alex Pop

Meine Mutter und ich sind erst wenige Monate vor meinem ersten Schultag nach Österreich gekommen, dementsprechend schwer waren die ersten Monate in der ersten Klasse Volksschule. Ohne ein einziges Wort Deutsch zu sprechen, habe ich den ersten Tag meiner Schullaufbahn

begonnen, um bereits vier Jahre später sehr gute Deutschkenntnisse vorweisen zu können. Die Mittelschule habe ich mit lauter Einsern abgeschlossen, somit waren die besten Voraussetzungen für die Oberstufe erfüllt. Im Gymnasium habe ich mich von einem Teenager zum jungen Erwachsenen entwickelt, die Matura war das abschließende Ereignis des Prozesses. War der schriftliche Teil im Mai, bis auf Mathematik, noch relativ einfach, sollte der mündliche Teil im Juni fordernder sein.

„Nicht genügend“ im Mai und einem „Sehr gut“ im Juni, wurde ein „Befriedigend“ im Maturazeugnis, somit war die Mathenote auch die schlechteste im gesamten Abschlusszeugnis.

Schlussendlich bleibt mir zu sagen, dass Integration das Wichtigste ist. Auch wenn es manchmal schwerfällt, mit der Hilfe von Familie und Freunden kann dieses Ziel leicht erreicht werden. So habe auch ich mit der Hilfe meiner Eltern dieses Ziel erreicht, essenziell dafür waren das Erlernen der deutschen Sprache und Bildung. In Wien in der Schule habe ich auch die gute Chance gehabt, dass ich auch den orthodoxen Religionsunterricht besuchen könnte. Es war für mich eine besondere Bereicherung in Österreich in der Schule meine orthodoxe Tradition kennen zu lernen. Somit habe ich mich aus einem kleinen, nichts wissendem Kind zu einem Maturanten entwickelt, der nun mit einem Jurastudium fortfahren.

CASA NOASTRĂ

Octavian GOGA

**Trei pruni frățini, ce stau să moară,
Își tremur' creasta lor bolnavă,
Un vânt le-a spânzurat de vârfuri
Un pumn de fire de otavă.
Cucuta crește prin ogradă,
Și polomida-i leagă snopii...
- Ce s-a ales din casa astă,
Vecine Neculai al popii!...**

**De pe pereții-ngălbeniți
Se dezlipește-n pături varul,
Și pragului îmbătrânit
Începe-a-i putrezi stejarul;
Iar dacă razele de soare
Printre șindrile făcu-și cale,
Văd sporul pânzei de păianjen
Și-nfiorate mor de jale.**

Cum dorm acum de mult pierdute
Sub vreascurile stinse-a vetrii
Poveștile-nșirate seara
De-atâtea cuscre și cumetri;
Cum tremură cenușa aspră,
Ce-nfiorați îmi par cărbunii
De vraja care-o mai păstrară
Din câte povesteau străbunii...

Îmi duce mintea-n alte vremi
Cu slova-i binecuvântată.
În pragul zilelor de mult
Parcă te văd pe tine, tată.
Și parc-aud pocnet de bici
Și glas stăruitor de slugă
Rasare mama-n colțul șurii,
Așază-ncet merindea-n glugă...
Înduioșată, mă sărută
Pe părul meu bălan, pe gură :
„Zi Tatăl nostru seara, dragă,
Și să te porți la-nvățătură!”...

Și uite-mi trec pe dinainte
În rânduri- rânduri toate cele:
Orașul înnegrit de fumuri
Și toate plânsetele mele.
Cum m-am făcut apoi cuminte
Cu vremea ce înainta,
Și m-am trezit pe nesimțite
Că-mi zice satul „Dumneata...”

Cu valul vremilor ce curg
Atâtea cântece s-au dus,
Și valul vremilor ce curg
Atâtea cântece-a răpus...
Eu vă sărut, păreți străbuni,
Pe varul alb, scobit de ploaie...
.....
De ce-ți stergi ochii cu cămașa,
Ori plângi, vecine Niculaie?...

(Adunarea Eparhială, Nürnberg - 28 mai 2011)

PROGRAMUL SFINTELOR SLUJBE:

Acatiste: miercurea și vinerea, ora 19,00
Vecernie în fiecare sâmbătă, ora 19,00.
Utrenie și Sf. Liturghie: Duminica și în sărbătorile
bisericești începând de la ora 9,00.
Sf. Liturghie (Löwelstr.8, capelă) sâmbăta, 10, 00
Sfântul Maslu în prima vinere din lună, ora 19,00.

SCHULGOTTESDIENST: Sâmbătă 17 septembrie
2011, ora 17,00 în Biserica noastră: Rugăciune pentru
începerea anului școlar 2011/12. Elevii ortodocși români,
împreună cu părinții lor, sunt așteptați la această slujbă de
invocare a ajutorului lui Dumnezeu asupra elevilor.

**VĂ DORIM DIN SUFLET SĂ AVEȚI
O VACANȚĂ FRUMOASĂ, FOLOSITOARE
ȘI CU MULT SPOR DUHOVNICESC!**

**GESEGNETE ENTSPANNUNG, ERHOLSAME
UND SCHÖNE URLAUBSZEIT!**

**Chemări la Hristos - Rufe zu Christus
RUFÉ zu CHRISTUS - Chemări la Hristos**

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt
Capela: 1010-WIEN, Löwelstrasse 8
Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161

Pr. Nicolae DURA Tel. 0699/17 37 87 74

e-mail: pr.dura@rumkirche.at

Pr. Emanuel NUȚU Tel. 533 79 63

0676/42 32 426,

e-mail: pr.nutu@rumkirche.at

www.rumkirche.at

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M"